

människan, så som det beskrivs i Första Mosebokens första kapitel, är skapad som en avbild av universums skapare.

Det är oss det handlar om!

Genom att vi för dessa idéer vidare, genom att vi för detta arbete vidare så som inget djur kan, älskar vi varandra. Vi älskar dem som har gått före oss. Vi älskar dem som kommer efter oss. Vi bryr oss om dem. På ett mycket själviskt sätt: Därför att när vi förvaltar livets gåva, så är vår känsla av skönhet beroende av vad som kommer ut av vårt liv, för kommande generationer. Det är därför vi älskar barn. De är våra barn. Vi älskar barnbarn, till och med mer än barn ibland. Därför att våra barn kunde ge upphov till dessa barn – det är fantastiskt! Man älskar dem speciellt. Jag menar, en person som får barnbarn, älskar dessa barn speciellt, av det skälet.

Den här sortens kärlek är en bristvara, bland befolkningen, och hos ledande personer.

Nå ut till de ”glömda människorna”

Martin hade det förstas. Martin var en sådan sällsynt människa, som hade en djup förståelse av vad det innebär att vara människa; som hade en djup förståelse av lärdomen av Kristi lidande och korsfästelse. Martin vann aldrig något politiskt ämbete. Ändå var han antagligen lika viktig för USA som någon president i modern tid. Det vann han. Hans auktoritet, som ledare, kom från folket. Han slogs mot folket, och med folket, för att befria dem. Han var en ledare i ordets rätta bemärkelse.

Och så ser vår situation ut i dag. Och jag är glad att få vara med er här i dag, därför att ni hör till dem som slåss, i det här landet och i andra länder, för det som Franklin Roosevelt kallade ”the forgotten man”, när han blev president 1933. Åt tio procent av befolkningen i USA, och massor med människor runt om i världen, hör till dessa ”bortglömda”. Ingen bryr sig egentligen om dem. Ta sjukvården till exempel, ta vad som helst.

Det enda sättet att förnya en nation – och Martin gjorde mycket för att förnya USA – är att gå till de bortglömda människorna, särskilt de fattiga, och om man kan visa att man har en kärleksfull inställning till dessa människor på samhällets skuggsida, då har man visat att man kan företräda den princip som ett modernt styre måste vila på; samma princip som Jeanne d’Arc banade vägen för, kan man säga, genom sitt bidrag till att Frankrike kunde bli den första moderna nationen; det vill säga allmän välfärd.

Den som vill vara en riktig politiker måste känna sig förpliktad till allmän välfärd; måste känna sig förpliktad till mänskligheten. Och att känna sig förpliktad till mänskligheten är att se till de personer som är *mest* illa ute, generellt sett – och lyfta upp dem! Då har man visat att man bryr sig om den allmänna välfärden. Den som inte är rotad i en kamp för allmän välfärd, är inte kapabel att leda vår nation, som är en nation som är konstitutionellt förpliktad till allmän välfärd.

Martin var det.

De flesta stora ledare i historien har kommit från en sådan bakgrund. De föddes inte till ledare. De valdes inte till att bli ledare. Några av dem blev valda, under livets gång. Men de började inte med att etablera sitt ledarskap genom att bli valda. De etablerade sitt ledarskap genom att finna sina rötter i kampen för mänsklighetens bästa. De blev förkämpar för någon grupp, som kämpade för sina rättigheter. Och de steg till en ledarposition, därför att de hade den moraliska karaktären inbyggd i sig, och en förebild i Kristi lidande och korsfästelse.

Och vartefter de blir djupare involverade, och det blir farligare, och de får ett större inflytande – livet blir farligare när man får större inflytande – då inser de att de *riskerar* sina liv. Och de måste ställa frågan till sig själva: ”För vad tänker jag riskera livet? För vad gör jag det *inte*? Vad kommer jag inte att svika, inte ens till priset av att jag mister livet?”

Här kastas man rakt tillbaka till frågan om Kristi lidande och korsfästelse.

En sann ledare

Och det är där vi är i dag. Martin hade detta. Problemet vi har i USA, är att rörelsen har, låt oss säga ”civiliserats” till att jamsa med etablissemang. När man tror att vägen till framgång är att jamsa med, det är då som passionen som borde driva den sanna politiska ledaren försvinner ur sikte. Passionen är detta engagemang: Man har en gåva. Man förstärker vad ens liv betyder. Man känner att man har en skyldighet, en uppgift i livet att lyfta upp nationen, genom att lyfta upp en del av befolkningen, eller hela.

Och *ingenting* kan få en att svika det! Av detta blir man stark: man blir stark nog att vara en som är skapad till den levande Skaparens avbild. Man hämtar kraft ur det. Martin hämtade kraft ur det. Han var en gudsman – inte bara en gudsman, utan Guds man. Han var en man som, under livets gång, fick i uppdrag av ödet att vara Gud behjälplig. Och han var stark nog att klara det. Han var stark nog att vandra med Kristus. Att vandra genom Getsemane. Att vandra genom korsfästelsen. Han hade den styrkan, precis som Jeanne d’Arc hade, på sitt eget sätt.

Det är den lärdomen, tror jag, som vi måste lära ut, och som vi måste förstå, om vi ska kunna rädda den här nationen. Vi behöver hämta styrka ur denna källa. Och, av alla bilder av senare tiders politiska ledare i USA, är Martin, både som en nationell ledare och som en världsledare – vilket han också var, sett till hans inflytande – det bästa exemplet på den typ av personlighet som vi måste ha, och måste utveckla, för att ta oss ur den otäcka, skrämmande knipa som hotar oss i dag.

Tack för ordet.

Lyndon LaRouche i Alabama:

”Martin Luther Kings odödliga gåva”

Den 19 januari 2004 var den demokratiska presidentkandidaten Lyndon LaRouche inbjuden att inledningstala vid den ”Martin Luther King Prayer Breakfast” som demokraterna i Talladega County i Alabama håller varje år för att högtidlighålla medborgarrättsledarens minne. Omkring 400 personer hade samlats till denna bönefrukost i Shocco Springs Baptist Conference Center, inklusive hela ”medborgarrättsetablissemanget” i Talladega County. Martin Luther King skulle ha fyllt 75 år i år. På podiet tillsammans med LaRouche satt medborgarrättsrörelsens ”grand old lady” Amelia Boynton Robinson och sju baptistpräster. LaRouches tal återges här.

Vi har två problem som borde få oss att reflektera över Martins liv i dag, tycker jag. Det ena är att vi har en nationell kris. Jag tänker inte skräda orden. Man ska ju säga som det är. *Ekonomin håller på att kollapsa!* Situationen i USA i dag, om man ser till den grundläggande ekonomiska infrastrukturen, är värre än den var 1931, när Roosevelt kom in i Vita huset, i mars.

Minst 48 av de 50 delstaterna är bankrutta. De är hopplöst bankrutta, i den meningen att de omöjligt kan öka sina skatteintäkter för att klara sina myndighetsförpliktelser, utan att det skulle sänka ekonomin ännu mer. Så ser det ut i minst 48 stater.

Och det blir bara värre.

Vi sitter i klistret

Levnadsomkostnaderna stiger, maten har blivit dyrare i USA det senaste halvåret. Dollarn kollapsar. För inte så länge sedan kunde man köpa en euro för 83 cent; nu får man punga ut med 1,26 eller 1,28 dollar för en euro.

Det enda som ökar är mängden pengar som satsas på olika former av spel. Och det största spelet är det som pågår på Wall Street. Pengarna som satsas i detta spel driver på ett rent spekulativt sätt upp värdet på vissa företags aktier. Och så fort ett företag blir rikt, så åker cheferna i fängelse, som i Enron. För vi har gått från en ”stål”-industri till en ”stöld”-industri.

Vi sitter i klistret. Vi sitter i klistret i hela världen. Sedan januari 2002, när den sittande presidenten höll ett olyckligt tal, hans tal om tillståndet i nationen, har bilden av USA snabbt förvandlats till den mest negativa som jag har varit med om, i länder överallt i världen. I hela Eurasien, i hela Sydamerika, där man förut åtminstone respekterade, eller rentav älskade USA, där hatar man nu USA. Vi sitter i klistret.

USA måste bestämma sig för vilken relation det ska ha till världen. Den största befolkningskoncentrationen på den här planeten finns i Kina, med 1,3 miljarder människor eller fler, i Indien, med mer än en miljard, och i Pakistan, Bangladesh, länderna i Sydostasien. Detta är en del av världen som är på frammarsch. Frågan är: Vilken relation har USA till dessa människor i Asien, som, på det hela taget, representerar en annan kultur än den i USA eller Västeuropa?

Hur ska vi kunna skapa fred i en plågad värld? Hur ska vi kunna skapa försoning i en plågad värld, med länder som har vänt sig emot oss, på grund av krigspolitiken som förs av Cheney och några till?

I den situationen befinner vi oss.

Backa nu tillbaka till tiden när Bill Clinton tillträdde som president. Tänk efter vilken ställning de svarta folkvalda politikerna hade, både i delstaterna och i kongressen, 1993, när Bill Clinton kom in i Vita huset. Var finns de i dag, och de som har efterträtt dem? Att de svarta ledamöterna lyckas åstadkomma politiska resultat har blivit mer och mer sällsynt, i hela landet.

Det är det här problemet som jag jobbar med hela tiden, och faktiskt har jobbat med från 1996 och framåt. Det blev värre, grymt värre.

Martin Luther Kings betydelse i dag

Det är alltså inte ett nytt problem. Det är samma problem, i princip, som Martin jobbade med. Och jobbade framgångsrikt med. Och jag menar att vi har någonting att lära i dag av Martin Luther King och hans liv, som gör honom levande igen, som om han stod här, livs levande, framför oss i dag. Det är något särskilt med hans liv, med hans utveckling, som vi borde ta fram i dag, inte bara när det gäller vår nations problem, som håller på att bli hemska, utan också problemet med våra relationer med världen omkring oss. Hur ska vi handskas med dessa kulturer som skiljer sig från vår egen?

Alla är mänskliga. Alla har ytterst sett samma behov. Men de har en annan kultur. De tänker på ett annat sätt. De reagerar på andra saker än vi reagerar på. Men vi måste ha ett fredligt samarbete med dessa människor, om vi ska kunna lösa problemen i världen.

Då kommer man att tänka på en person som Martin. Det fanns ingen som kunde ersätta Martin; det var det första vi lärde oss. Martin var unik. Han var inte bara en begåvad person som råkade få en ledande position, och som lätt kunde ersättas av någon annan som var intresserad av att lära sig jobbet. Ingen kunde ersätta honom. Det var många som ville – de kunde inte.

Särtryck ur Ny Solidaritet

Box 11918, 161 11 Bromma
Tel. 08-98 30 10. Fax 08-98 30 90. Pg. 57 50 45–0.
e-post: ns@nysol.se hemsida: www.nysol.se

Tryck: Ny Solidaritet, Stockholm 2004

Vad var det han hade? Vad var det som gjorde Martin speciell? Vi kan börja med att jämföra tre personer. Den första är Martin själv. Den andra är Frankrikes berömda hjältnina, Jeanne d’Arc; den verkliga historien om Jeanne d’Arc påminner faktiskt på ett mycket speciellt sätt om Martins egen historia. Den tredje är visserligen uppdiaktad, men det är en person som hjälper oss att sätta fingret på problemet vi har: Shakespeares Hamlet, särskilt så som han träder fram i tredje aktens monolog.

Vad handlar nu detta om? Martin var verkligen en gudsman. Han var det verkligen, på ett sätt som mycket få personer faktiskt förmår uttrycka under sin livstid. Han var inte bara en gudsman; han höjde sig till den mer fullödiga förståelsen av vad det betydde. Förebilden var givetvis Kristus, och Kristi lidande och korsfästelse. Det var det som gjorde honom så stark. Han levde det. Han hade gått till bergets topp, vid en tidpunkt då han visste att hans liv hotades av mäktiga krafter i USA. Och han sa: ”Jag backar inte från denna uppgift, om de så dödar mig.” Jag är säker på att han tänkte på vad Kristus hade sagt. Kristi lidande och korsfästelse är kärnan i kristendomen. Det är det som till exempel Bachs Matteuspension handlar om. Det är ett ungefär två timmar långt oratorium. Under dessa två timmar lever sig publiken, församlingen, sångarna, musikerna in i Kristi lidande och korsfästelse. Det har alltid varit viktigt: Att *leva sig in i det*. Att ta fram det som Kristus betyder, för alla kristna. Och Martin visade det.

De flesta brukar tänka: ”Det är klart att jag vill komma till himlen”, eller nåt i den stilen. Eller så bryr de sig inte om det. Men de söker svaren inom ramarna för livet här på jorden. De tänker på köttets lustar, tryggheten de ska uppleva, mellan födelse och död. Medan den som är en stor ledare, som Martin, höjer sig upp till en högre nivå. De tänker på sina liv så som det framställs i evangelierna, som det ”pund” man har fått att förvalta. Livet är en gåva, som man har fått: Man föds, och man dör. Det som man har däremellan, det är pundet. Man kommer att leva upp det hur som helst. Frågan är: *Hur* kommer man att leva upp det? Till *vad* kommer man att använda det, som kan tryggas åt evigheten? Vad ska man göra, som en målsättning, för att göra sig förtjänt av den plats man vill ha i evigheten?

Martin hade en klar uppfattning om detta. Livet är en gåva: Det är inte vad man får ut av livet, det är vad man stoppar in i det som räknas.

Martin hade det. Det är därför han var en ledare. Jag har känt många av de andra ledarna runt omkring honom, vid den tiden. *De hade inte samma gnista*. De stödde kanske tanken. De trodde kanske på den. *Men den grep inte tag i dem* på samma sätt som med Martin. Och den grep säkert tag i honom mer och mer, ju större ansvar han tog på sig. Som ledare känner man det. Man känner sina medmänniskor. Man ser de saker man måste stå ut med, lidandet; man ser faran. Och man måste hitta styrkan inom sig att inte svikta. Inte kompromissa.

Jeanne d’Arcs martyrskap

Jämför nu med Jeanne d’Arc. Jeanne d’Arc – eller Johanna, Jungfrun av Orléans, som hon också kallas – var en så betydelsefull person, på 1400-talet, att historien om henne finns grundligt dokumenterad av hennes samtida. Hon var en betydande person i hela kristenheten. Hon var en viktig person i Frankrikes historia.

Här har vi henne, en kvinna, en ung kvinna, som har växt upp på landet, som genom en ingivelse blir övertygad om att Frankrike måste befrias från den fruktansvärda ockupationen under det normandiska riddarskapet; att Frankrike måste bli en riktig nation. Och att det måste lyftas upp ur sin belägenhet, för att kunna bli en nation, för att kunna ta itu med dessa problem; och att Gud ville att detta skulle ske. Hon sökte upp prinsen, som var den rättmätiga arvtagaren till den franska tronen. Och hon sa till denne prins – efter att ha kommit dit med diverse rekommendationer – ”Gud vill att du ska bli kung.” Och han såg på henne och sa: ”Vad vill du ha av mig?” Hon sa: ”Jag vill inte ha något av dig. Gud vill att du ska bli kung.”

På grund av hennes energi, hennes personlighet och hennes uppdrag, lät kungen henne föra befälet över en del av sina trupper, i ett mycket svårt slag vid den tiden, i tron att hon skulle bli dödad som befälhavare för dessa trupper, vilket skulle lösa hela problemet. Hon dödades inte. Hon vann slaget! Hon stred själv i första ledet!

Och Frankrike mobiliserades bakom tanken på självständighet, till stor del tack vare detta.

Sedan kom tiden då prinsen kröntes till kung. Men då förrådde han henne till Frankrikes fiender, till britterna, normanderna. Och hon ställdes inför rätta av inkquisitionen, vilket är någonting *fasansfullt*. Det är den värsta orättvisa man kan tänka sig. Och under rättegången gav man henne ett lockbete: ”Om du backar lite grann, flicka lilla, så ska vi inte bränna dig på bålet, *levande*.” Och hon sa: ”Nej.” Hon sviktade: ”Kanske ska jag kompromissa.” Präster kom till henne, och försökte få henne att kompromissa. Hon sa: ”Jag kompromissar inte. Jag kan inte svika mitt uppdrag.”

Hon hade gått till bergets topp. ”Jag sviker inte mitt uppdrag. Jag håller fast vid min kurs.”

Så de tog henne. De band henne vid en påle. De samlade ihop ett bål runt pålen. De satte fyr på bålet, medan hon levde. De stekte henne till döds. Sedan kikade de in genom bålet, för att se om hon levde eller ej; de fann att hon var död. Och då satte de fyr på bålet igen, och brände henne till aska.

Men detta ledde till två saker. Det ledde till att Frankrike repade mod och fick sin självständighet och så småningom den första moderna nationalstaten, under Ludvig XI. Och det som detta betyder för oss i dag, är att tack vare den segern, tack vare det som hände med Ludvig XI:s Frankrike, fick vi den första europeiska staten där de styrande var ansvariga för alla invånarnas allmänna välfärd. Allmän välfärd betyder exakt det som det betyder i Första Korintierbrevet 13:e kapitel, när Paulus skriver om *agape*, det som ibland kallas ”människokärlek”, eller bara ”kärlek”. Det är inte lagen eller regelboken som räknas. Det är kärleken till mänskligheten som räknas – att man alltid måste leva för sin kärlek till mänskligheten. Och därför är en regering legitim bara när den är verksamt förpliktad inte bara till *allas* allmänna välfärd, utan också till att deras efterkommande ska få det bättre.

I och med grundandet av den staten i Frankrike, slogs denna författningsrättsliga princip fast för första gången i historien: att de styrande inte får behandla människor som boskap, att styret inte är legitimt, inte är en nation, om vissa människor behandlas som boskap. Regeringen måste tänka på *alla* medborgares allmänna välfärd. Den måste vara *genomsyrad* av en ansvarskänsla för alla medborgarna *och* för deras efterkommande.

För vi ska alla dö. Och om passionen ska kunna väck-

as inom oss, medan vi lever, att göra gott, så måste vi känna att våra liv – hur vi förvaltar vårt pund – kommer att betyda någonting för kommande generationer. De bästa personerna som t.ex. Moses – försöker åstadkomma saker som ska hända när de själva inte längre finns kvar för att kunna njuta av dem. Det är den känslan av odödlighet vi talar om. Det är därför som föräldrar gör uppoffringar för sina barn. Det är därför som samhället gör uppoffringar för att barnen ska få gå i skolan, och få en bättre chans i livet. Man lider och försakar, men man känner att det går framåt, att ens liv kommer att ha betytt något. Då kan man dö med ett leende på läpparna; man har överunnit döden. Man har använt sin gåva på ett klokt sätt, så att livet kommer att betyda någonting bättre för generationerna som kommer efter.

Det var det som var principen. Den principen inspirerade mannen som blev kung Henrik VII av England till att göra samma sak mot den onde Richard III, och grunda England, vid den tiden, som den andra moderna nationalstaten.

På ett visst sätt var det det som Martin gjorde – det var samma slags process.

Hamlet och utbildningsproblemet

Nu ska vi se på detta från det andra hållet. Vi ska titta på Hamlet. Hamlet säger att vi har möjlighet att slåss, att ta oss ur en fruktansvärd situation, men! Men vad händer efter att vi har dött? Vad händer efter döden? Och det är *rädslan* för vad som händer efter döden, som gör folk till harar – och det är det som är vårt problem i USA i dag! Ledningen för det demokratiska partiet har det problemet; det republikanska partiet har det problemet – alla republikaner är nämligen inte dåliga; jag tänker ta in några i min regering. Jag sitter inte fast i partitänkande när det gäller regeringsbildningen.

Men det är det här som är problemet: De flesta amerikaner tror inte att människan är något annat än ett djur. Om ni tittar på skolorna i dag, på tidningarna i dag – tror ni att amerikanerna tror att det finns någon väsentlig skillnad mellan en människa och ett djur?

Vi lär inte ut det i skolorna. Vår nationella skolpolitik i dag är kriminell. Eleverna *vet* ingenting – de får bara lära sig att klara prov! Studenter säger: ”På gymnasiet lärde jag mig ingenting!” Det enda som proven mäter är hur väl man har lyckats med lydnadsträningen i det skoldistriktet, eller den delen av landet, enligt någon standard. Distrikten *konkurrerar* om pengarna! Och elevernas prestationer, precis som hunddressyren, bestämmer hur mycket pengar och hur många poäng varje distrikt kommer att få nästa år.

Som nation tror vi inte längre på att utveckla människor! Vi har blivit som det gamla Rom, ett samhälle med ”bröd och skådespel”. Man får sina brödsmulor, och blir underhållen. Och underhållningen blir värre och värre.

Till exempel: Arbetar folk i dag? Har de inställningen att de arbetar? Tror de på arbete? Tror de att samhället ger dem en chans att arbeta? Nej. Samhället ger dem en chans att tjäna lite pengar.

Vad är den största tillväxtindustrin i USA? Spel. Vad är Wall Street? Spel. Vad är Enron? Spel. Vad är de där typerna som åker i fängelse i New York? Spelare.

Inställningen i landet är att om man har tur, och vinner på lotteri, eller på hästar, så har man lyckats i livet. Även fast landet rasar samman, gården har fått säljas och kommunen inte har råd att ta hand om det allra nödvändigaste. Vi håller

på att få ett spelarsamhälle.

Vi är beroende av vadå? *Massunderhållning!* Vad för slags massunderhållning? Är inte detta något som vi egentligen borde skämmas för?

Vi betraktar inte längre människor som mänskliga. Vi förstår inte längre vad det är som är mänskligt.

Jag startade en ungdomsrörelse, för ungefär fyra år sedan. Den inriktar sig på ungdomar i åldern 18-25 år, alltså den ålder då man studerar på universitetet. Det är i den åldern som man, som ni vet, under normala förhållanden, slutar vara en tonåring och börjar bli vuxen.

Om människan var en apa, till exempel, så skulle den mänskliga befolkningen på den här planeten aldrig ha överstigit ett par miljoner individer. Vi har nu drygt sex miljarder människor, att ta hand om – och det blir fler. Poängen är att människan har lyckats göra något som inget djur har klarat av: att upptäcka universella fysikaliska principer i universum, och att tillämpa dessa upptäckta principer för att åstadkomma förbättringar i samhället, som ökar människans makt över naturen, precis som det står i Första Moseboken, första kapitlet: man och kvinna är skapade till Guds avbild, och ansvariga för denna funktion. Det är det som vi är.

När vi undervisar i naturvetenskap, eller klassisk konst, eller historia, från den utgångspunkten, så förmedlar vi faktiskt till ungdomarna en känsla av deras egen mänsklighet. De kan återuppleva de stora upptäckterna i det förflutna, vare sig det är inom konsten eller inom naturvetenskapen. När de vet det, vet de också skillnaden mellan dem själva och djuret. De känner sig stolta över detta, och de säger: ”Vi är mänskliga.” Och de kan se på varandra med kärlek, med den kärlek som kommer till uttryck i en utbildningsprocess i vilken eleverna *tillsammans* kämpar sig fram till upptäckten av en princip, som presenterats för dem som en utmaning och en paradox.

Det som kommer ut av detta är inget *pluggande* av det som står i en lärobok, utan en social upplevelse som får dem att upptäcka innebörden av en princip, *som om de hade gjort den ursprungliga upptäckten själva*. Detta åstadkommer man, inte genom individuell undervisning (även om det fungerar ibland), *utan genom att man låter eleverna interagera med varandra, i en diskussionsprocess!*

Det är därför man vill ha en klasstorlek på mellan 15 och 25 elever, för att få i gång denna sociala process, mellan människor *som älskar varandra*, i en högre mening, därför att de har varit med om att upptäcka en princip; eller de har förstått någonting i historien. De har upplevt detta tillsammans! Och att dela mänsklig kunskap, såsom mänsklig kunskap, är den viktigaste kärlekshandlingen. Och man älskar mänskligheten, och man gläder sig åt mänskligheten, när man har jobbat ihop för att göra en upptäckt ihop med andra människor.

Och man förstår att man kan lita på dessa människor när det gäller den metoden. Om man får problem med dem, så går man bara tillbaka till den metoden. Pratar med dem, som man gör i ett klassrum. Bråkar med dem om det. Och det är roligt med ungdomarna: de brottas med det till långt in på nätterna. När jag föreläser för dem, brukar jag prata i kanske en timme, och sen går de lös på mig – de går lös på mig från alla håll! Men det är härligt! Det är underbart! Jag tror att alla som håller på med undervisning vet precis vad jag talar om. Det är härligt – det är underbart.

Det är det som är problemet: Vi har en befolkning, vi har en värld, som har brist på människor som faktiskt förstår, fullt ut, vad det är som skiljer människan från djuren – att